

És possible que Déu haja mort, aquell déu medieval, terrorífic, però la religió s'hi troba tan o més vigent, urgent i globalitzadora que en èpoques més tenebroses... Bé, refinem... És que no ho són, ara, de tenebroses? Ja que la nostra fe en la tecnologia ha pujat molts punts des de l'invent del frigorífic, donem-li l'oportunitat a les computadores de filtrar-nos algunes definicions d'un dels motors més reactius de la societat: la religió. Google, un altre motor, el robot d'Internet més usat del món, en els seus primers resultats respón a l'entrada textual en català «la religió és» de la següent manera: «és la consciència de si mateix, o el sentiment de si mateix de l'home que encara no s'ha conquerit»; «és l'opi del poble»; «és l'autoconsciència de qui no s'ha trobat o de qui ja s'ha tornat a perdre»; «és una realitat respectable, però que ha de mantenir-se en l'àmbit de la privacitat i no afectar l'espai públic reservat a la convivència entre ciutadans iguals»; «és una qüestió tan íntima que no es pot "ensenyar" com assignatura, que està lligada a la família»; «és quelcom interior que no s'ha d'exterioritzar amb celebracions banals». Són tantes les respostes que més val preguntar-se: ¿Què no és la religió? Tres coses són indispensables: fe, litúrgia i una o més divinitats. Quan mirem els noticiaris i creiem el que ens diuen dels mercats i les guerrers, quan parlen els polítics del que faran i no faran, quan ens anuncien un desodorant, un detergent, un televisor..., això és religió. D'aquesta llista, res és comprovable empíricament, però ho creiem. Cegament. Com sol dir el magnífic poeta Marc Granell, «Déu no ha mort. Està malalt. Gaudeix d'una mala salut de ferro que fa por».